

“Sent trans és molt complicat tenir una documentació amb la qual no t’identifiques”

altaveu.com/entrevistes/sent-trans-es-molt-complicat-tenir-documentacio-no-identifiques_47105_102.html

Les noves generacions fa temps que es manifesten com a més inconformistes, tot i que bastant desvinculats del moviment polític. Jordan Ferreira és les dues coses. Conscienciat sobre la societat i observador amb el seu entorn, s’indigna amb les injustícies i les desigualtats. Té tots els coneixements que no s’aprenen a l’aula d’una escola, sinó que únicament dona ser empàtic i tenir valors clars per aconseguir drets per tothom.

La seva incursió al món de la política ha estat per tot l’alt, com a suplent a la llista territorial de PS SDP+ a Escaldes-Engordany. És un dels candidats més joves de les properes eleccions del 2 d’abril. Encara li queda molt a aprendre, però també molt a ensenyar als qui ja estan ben avesats al món de la política. El seu procés personal no ha estat fàcil, però ser trans i acceptar-se a ell mateix li ha donat les qualitats per tenir sensibilitat amb les situacions complicades que viu la societat.

Quin és el teu primer contacte amb la política?

Sincerament, mai m’havia interessat, però tinc una molt bona amiga que des de sempre m’ha vist molt potencial. Llavors em va dir que jo tenia molt caràcter per formar-ne part d’aquest món. Em va presentar el que era PS SDP+ i la veritat que crec que és l’únic partit que lluita per les mateixes coses que jo vull per aquest país.

La teva ideologia va molt en la línia del que es defensa des de PS SDP+.

Exacte, les meves idees són molt similars a les del partit. A més, veient com està anant tot i com s’està perdent l’Andorra d’abans, crec que és molt necessari un canvi perquè la situació comença a ser molt preocupant.

Què és el que més et preocupa a tu com a jove andorrà?

Jo crec que el principal és l’habitatge i el poder adquisitiu, els sous actuals, que no donen per viure. Jo veig als meus pares que són molt humils, molt treballadors, que porten aquí molt temps i mai han fallat al país, i veus com arriben a final de mes i és molt preocupant. I això que jo també estic treballant, visc amb la meva mare i he de col·laborar perquè sinó és gairebé impossible. És una situació molt complicada per moltes famílies i les ajudes no són justes, no dic que no siguin bones, sinó que no són justes.

En quin sentit no són justes?

Es donen molts abusos, hi ha situacions a Andorra que no s’entén que no se’ls ajudi. Et porta a preguntar-te per a què està el Govern?

“Crec que el Govern hauria d’arribar a tothom, a qualsevol persona que ho necessiti”

La sensació és que no s'arriba a tothom com deuria, o que es deixa un percentatge de la població descuidada?

Crec que el Govern hauria d'arribar a tothom, a qualsevol persona que ho necessiti.

I pels joves? S'està fent suficient?

No sé com s'estan fent les coses, però hi ha moltes que no tenen explicació. Cada dia falla alguna cosa gran, després una altra i després s'intenta tapar amb una altra cosa.

Quant de temps fa que formes part del partit polític?

Fa dos mesos que estic militant activament al partit, però fa anys que participo en moviments socials i que estic implicat en temes de salut mental, de joves, amb les associacions...

Com acabes formant part de la candidatura territorial d'Escaldes-Engordany?

A través de la meva amiga, em va proposar si volia formar part. Va ser ella qui em va donar l'empenta per fer una passa endavant i defensar els meus drets i els dels joves. No és un moviment per ser populista amb res, sinó perquè realment crec que el jovent també hem de tenir veu, estem molt poc valorats i la majoria està marxant.

Tens una edat que gran part dels joves estan fora...

Sí, i marxen els joves i ara comença a marxar la gent que porta aquí quaranta anys. Això és molt trist, Andorra ha de servir a tot el món, no només a una part sí a una altra no.

Què en treus tu de formar part del partit?

Aprinc molt. M'estic reunit amb gent molt important, que tenen molts coneixements i jo estic aquí per aprendre, no per ser un polític més. No és un col·legi, però per mi gairebé com si ho fos i a més puc ajudar, puc donar veu. Hi ha molta gent que m'explica coses, amics que em comenten que estan preocupats pel futur, que creuen que no podrem seguir a Andorra. Coneguts que han marxat o volen marxar perquè no tenen futur aquí, i al final és preocupant. Perquè jo mateix ho he pensat alguna vegada, arribo al punt de dir hauré de marxar perquè m'estan fotent fora. Aquí m'estan donant l'oportunitat de poder donar la meva paraula i conèixer aquest món.

I què creus que pots aportar tu?

Esperit jove, una mirada diferent i el coratge de poder ser el representant de part del jovent d'Andorra.

A més de ser un dels candidats més joves, si no el més jove, també ets el primer trans. Tenies una mica de respecte de presentar-te?

La veritat que no, perquè ja he passat per tot aquest procés de tenir por de què diran, i ara estic en un punt de la meua vida que m'és igual. Jo ho tinc clar, ma mare ho té clar i la gent que m'estima també.

“És un camí dur, però estic molt orgullós de mi mateix, em sento molt bé i he trencat amb els estereotips”

Quan comences tu el teu procés de canvi?

Amb quinze anys, més o menys. Des de petit he tingut sentiments, però als quinze vaig començar a plantejar-m'ho molt. És una cosa que és molt complicada d'explicar, perquè al final qui no ho ha passat és difícil que ho entengui. Qui ho ha passat sap perfectament del que parlo, sap el que hi ha. Però la primera por va ser dir-ho a la meua mare, perquè el que et preocupa és la reacció dels pares, però jo he tingut molta sort. No em puc queixar de tota l'ajuda que he tingut per part de ma mare i del meu pare, i tota la meua família. Ara mateix estic molt bé, no ha sigut fàcil perquè he passat una època d'autoacceptació, de treballar en la meua autoestima. És un camí dur, però estic molt orgullós de mi mateix, em sento molt bé i he trencat amb els estereotips.

Has patit discriminació?

No he viscut que ningú em parli malament, però a nivell administratiu he tingut certs problemes. No tinc veu de dona, no tinc aparença de dona, però quan veuen la meua documentació i veuen el meu nom em tracten amb el nom que no és. Són coses que passen constantment, i és gent que té estudis, que té titulació, però amb aquest tema no sap què fer.

És complicat tenir una documentació amb la qual no et sents identificat?

Sí, perquè no et sents identificat. S'hauria de ser molt més àgil des de les administracions per solucionar aquest problema. Per qualsevol persona és molt complicat poder fer el procés, no és gens fàcil ni tan sols el canvi de nom.

Què creus que manca encara al país?

Més enllà dels tràmits, que són molt difícils, s'ha de treballar molt en l'educació. Treballar amb els més petits perquè sàpiguen que poden ser el que vulguin ser, trencar amb la perspectiva de gènere i començar des de baix per anar tenint una societat més educada. Falta coneixement del col·lectiu LGBTQ+, i no cal parlar-los de sexe, sinó fer entendre que un nen és un nen, tingui el que tingui, però ha de ser ell.

No imposar res als més petits...

Ningú et pot dir que tu ets una nena si tu no ho sents. Et poden educar com a persona, però qui ets ho decideixes tu.

“ Cal retornar sentit d’andorranitat i esperança al país ”

Opinió
Jaume Bartumeu